

Шахматно приятелство

Как биха могли да играят, ако не можеха да се разбират един друг?

От Оливия Китърман
(По истинска история)

Тази история се случила в Германия.

„There is sunshine in my soul today!“ („Светлина е днес в душата ми“)* – пееше Матвий. Майка му и брат му Тимофий пееха с него. През прозореца на колата се виждаше, че навън е тъмно. Но песента помогна на всички да се почувстват малко по-добре.

Беше страховито време за Матвий и семейството му. Те се местеха в Германия, защото домът им вече не беше в безопасност. Бяха пътували в продължение на два дни и сега почти пристигнаха. Един епископ тук в Германия ги караше до място, където да останат.

Матвий се радваше, че Небесният Отец им помогна безопасно да стигнат до Германия. Но Татко му липсваше. Той трябваше да остане в родината им заради войната. Матвий много се безпокоеше за него.

Епископът паркира колата пред една къща. „Добре дошли в дома ми.“

Матвий грабна чантата си и последва семейството си вътре. Беше тихо. Членовете на семейството на епископа сигурно вече са си легнали.

„Можете да останете в стаята на Мац и Лор, докато сте тук“ – каза епископът.

„Чакайте“ – каза Мама. – Не е нужно да се отказват от стаята си заради нас.“

Епископът се усмихна. „Те се радват да го направят. Искаме да се чувствате удобно.“

Мама кимна. „Благодаря ви.“

На сутринта Матвий и Тимофий отидоха в кухнята за закуска. Епископът седеше на масата с едно момче и момиче. Те не изглеждаха много по-големи от Матвий.

„Това са децата ми Мац и Лор“ – каза епископът.

„Радвам се да се запознаем“ – каза Тимофий.

Мац и Лор изглеждаха малко объркани.

„Те не говорят вашия език – каза епископът. – Но съм сигурен, че ще бъдете добри приятели.“

Матвий се намръщи. Как биха могли да бъдат приятели, ако не можеха да си говорят един с друг? Почувства, че светлината, за която пееше снощи, я няма.

След като се нахраниха, Мац и Лор им показаха стая за игри. Две по-малки деца си играеха с някакви играчки. Матвий позна, че това са по-малкото братче и сестриче на Мац и Лор.

Мац каза нещо. Звучеше като въпрос, но Матвий не разбра какво каза той. Мац седна и отвори кутия с карти. Той ги подреди на купчинки. След това той и Лор взеха своите карти. Матвий искаше да играе. Но не знаеше как!

Мац сложи една карта и погледна Матвий. Той отново каза нещо.

Матвий искаше да заплаче. Той не искаше да живее в Германия, ако не можеше да разбира никого.

Лор каза нещо на Мац, след което изтича до шкафа. Тя се върна и постави нова игра на пода.

Матвий знаеше тази игра. Дървените фигурки изглеждаха като тези, които имаше у дома. Това беше шах! Той беше играл шах с Татко в продължение на часове. Матвий кимна щастливо. Той знаеше как да играе тази игра.

Лор се усмихна широко и започна да подрежда фигурките.

Матвий премести пешката си с две квадратчета и гледаше как Лор премества своя кон. След това Матвий премести офицера си до коня на Лор. Той и Тимофий се зарадваха. Лор издаде обезсърчителен звук, но се усмихваше.

Те играха дълго време. Скоро започнаха да се смеят. Не разбираха думите си, но все пак се забавляваха.

През следващите няколко седмици те намериха и други игри, които всички знаеха. Играха футбол на открито с други германчета. Матвий научи и няколко думи на немски. Понякога допускаше грешки, но продължаваше да се опитва.

На Матвий все още му липсваша баща му и дома му. Но беше благодарен, че Небесният Отец му помогна да намери нови приятели. ●

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ХАНАЛИ